

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
21 У. 13819/15
Дана 21.12.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Мирелом Костадиновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца “А.А.” д.о.о. ..., ...број ..., чији је пуномоћник Ђорђе Калањ, адвокат из Новог Београда, Булевар Зорана Ђинђића број 45в, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак Београд, чију надлежност је преузело Министарство финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Београд, ради понишаја решења туженог број 300-731-00-00013/2015-11000 од 21.08.2015. године, у предмету пореза, у нејавној седници већа, одржаној дана 21.12.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда 12 У. 1762/13 од 29.05.2015. године, ставом првим диспозитива одбијена је, као неоснована жалба тужиоца, изјављена против решења Пореске управе – Филијале Вождовац, број 47-00434/2007-0019-019 од 03.12.2008. године, којим је тужиоцу, у циљу отклањања неправилности утврђена непријављена обавеза пореза на додату вредност у износима и за периоде ближе одређене у диспозитиву (тачка 1. до 4. диспозитива) и наложено тужиоцу да сам обрачуна и уплати камату од дана када је у контроли обрачуната камата до дана уплате глвног дуга у тачкама 1. до 4. диспозитива (тачка 5.), као и да обавезе утврђене у тачкама 1. до 4. диспозитива прокњижи у пословним књигама и другим прописаним евиденцијама (тачка 6. диспозитива), све у року од 15 дана од дана пријема решења. Ставом другим наложено је првостепеном органу да донесе закључак о

исправци очигледне грешке у писању назива добављача у образложењу решења број 47-00434/2007-0019-010 од 03.12.2008. године.

У тужби поднетој Управном суду дана 30.09.2015. године, коју је допунио поднеском од 13.03.2017. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа наводећи да је пресудом Управног суда 12 У. 1762/13 од 29.05.2015. године, туженом дат јасан налог да у поновном поступку одлучивања по жалби своју одлуку мора засновати на доследној примени начела законитости и фактицитета пореског поступка прописаних Законом о пореском поступку и пореској администрацији, при чему тужени орган поступајући у извршењу наведене пресуде само преписује налоге Управног суда али по њима не поступа, иако је на то био обавезан, па је само формално како је наведено одлучио да још једном оцени наводе жалбе, преписујући и мало модификујући претходна два другостепена решења која су већ укидана пресудама Управног суда. Тужилац сматра да се у конкретном случају били испуњени сви заноски услови из члана 28. став 1. Закона о порезу на додату вредност. Указује да је неспорно да је промет за сва три лица вршен и извршен, те да рачуни - отпремница испостављене од стране правних лица "Б.Б.", "В.В." и "Г.Г.", у погледу форме и садржаја неспорно да испуњавају све законске услове из члана 42. Закона о порезу на додату вредност, односно садрже све елементе прописане овом одредбом закона. Такође, сматра да је неспорно да је рађена и обрађивана роба нађена у пословном простору тужиоца, а машина је основно средство, као и да је све то плаћено вирмански и евидентирано код банака, због чега су испуњени услови из наведене одредбе закона. При том истиче да је произвољан закључак туженог органа да увозни рачуни – отпремнице издате од стране наведених лица: "Б.Б.", "В.В." и "Г.Г.", не садрже све елементе прописане чланом 6. Правилника о евиденцији и промету роба те да не могу бити исправне рачуноводствене исправе у складу са чланом 9. Закона о рачуноводству. Указује да од података који су набројани у члану 6. наведеног Правилника на овим рачунима недостаје само број возила и име возача, те да тужилац, као прималц робе, није био у обавези да контролише тај податак, јер је то обавеза продавца робе, као вршиоца услуга, односно онога који тај документ издаје, те такав пропуст може бити само књиговодствени прекршај у прилог чему иде и мишљење Министарства финансија број 413-002770/2009-04 од 25.01.2010. године. Сматра да је меродавно материјално право у пореској ствари, Закон о порезу на додату вредност чијим чланом 42. се утврђује шта начин треба да садржи, а што је прецизно и наведено у спорним рачунима, те с тога произилази да се управни органи погрешно применили материјално право када су исправност рачуна ценили према члану 6. Правилника о евиденцији промета роба и услуга, с обзиром да је Закон о порезу на додату вредност такођезвани специјални закон. Такође у тужби наводи да је у кривичном поступку који се водио пред Првим основним судом у Београду обустављена истрага против одговорног лица, при чему је на основу обављеног вештачења које је имало за предмет пословање тужиоца са наведеним предузећима утврђено да је промет обављен на законит начин и да је тужилац као купац робе и услуга, испунио све услове за одбитак претходног пореза. С тим у вези, тужилац се позива на налаз и мишљење вештака мр Д.Д. од 18.06.2008. године. Такође, истиче и да је у конкретном случају тужиоцу обрачуната камата на износ пореског дуга путем конформне методе, према раније важећем члану 75. Закона о пореском поступку и пореској администрацији што је у супротности са Одлуком Уставног суда број Из-82/2009 од 12.07.2012. године, којом је утврђено да наведени

метод обрачуна камате садржане у члану 3. Закона о висини затезне камате није у сагласности са Уставом. Са наведених и других у тужби изнетих разлога предлаже да суд у спору пуне јурисдикције реши ову управну ствар тако што ће тужбу уважити и поништити оспорено решење туженог органа од 21.08.2015. године, као и решење првостепеног органа од 03.12.2008. године, те наложити првостепеном органу да донесе ново решење којим ће уважити наводе из тужбе, као и да обавезе туженог да тужиоцу накнади трошкове поступка у року од 15 дана од дана писменог отправака пресуде у износу од 32.000,00 динара и то на име састава тужбе.

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списе предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произилази да је оспорено решење донето у извршењу пресуде Управног суда 12 У. 1762/13 од 29.05.2015. године, којом је поништено раније донето решење туженог органа у овој пореској управној ствари и предмет враћен туженом органу на поновно одлучивање због повреда правила поступка из члана 69. став 2. Закона о општем управном поступку. У поновном поступку одлучивања по жалби тужиоца тужени орган је утврдио да је предметна пореска обавеза тужиоцу утврђена по спроведеном поступку теренске контроле обчраунавања и плаћања пореза на додату вредност за период од 01.04.2005. године до 31.05.2006. године, о чему је сачињен записник број 47-00434/2007-0019-001 од 18.11.2008. године. У поступку теренске контроле је утврђено да су предузећа "Б.Б.", "В.В." и "Т.Г." тужиоцу фактурисала услуге које нису извршене и испоруку добара која нису испоручена, те фактурисањем непостојећег, тужиоцу омогућила да искористи претходни порез на који није имао право, а супротно одредби члана 28. став 2. тачка 1. Закона о порезу на додату вредност, као и да рачуни -отпремнице наведених правних лица не садрже све елементе прописане чланом 6. Правилника о евиденцији промета робе и услуга, те не могу бити рачуноводствена исправа у смислу одредбе члана 9. став 2. Закона о рачуноводству и ревизији, а тиме нису ни доказ да су промети по истима стварно извршени. Стога по оцени туженог органа првостепени орган је правилно утврдио да је тужилац неосновано користио право на одбитак претходног пореза ПДВ,а, исказаног у улазним рачунима наведених добављача, супротно одредбама члана 28. Закона о порезу на додату вредност.

Према одредби члана 4. став 1. Законом о порезу на додату вредност ("Службени гласник РС" бр. 84/04 ... 68/14), промет добара у смислу овог закона је пренос права располагања на телесним стварима лицу којим тим добрима може располагати као власник, ако овим законом није другачије одређено. Према одредби

члана 16. став 1. тачка 1. истог закона, пореска обавеза настаје даном када се изврши промет добара и услуга, а према одредби члана 28. став 2. тачка 1. истог закона, право на одбитак претходног пореза обвезник може да оствари ако поседује рачун издат од стране другог обвезника у промету о износу претходног пореза у складу са овим законом, док је према одредби члана 42. став 1. и 4. наведеног закона, обвезник дужан да изда рачун за сваки промет добара и услуга који садржи прописане податке.

Имајући у виду утврђено чињенично стање и наведне одредбе закона, по оцени Управног суда, правилно је тужени орган, у поступку у коме није било повреде правила поступања од утицаја на правилност и законитост оспореног решења, одбио жалбу тужиоца као неосновану, правилно налазећи да је правилно првостепени орган тужиоца задужио предметним порезом као у диспозитиву решења до 03.12.2008. године, будући да предметни рачуни – отпремнице, не представљају валидан доказ да је у конкретном случају, промет добара исказан у наведеним рачунима – отпремницама, и стварно извршен од стране наведених правних лица, па исти не могу бити рачуноводствена исправа у смислу члана 9. Закона о рачуноводству и ревизији, па самим тим ни доказ да су промети по наведеним отпремницама промет стварно и извршени од стране наведених правних лица

Оцењујући наводе тужбе којима се указује да је без утицаја чињеница што наведене отпремнице не садрже број возила и име возача будући да тужилац, као прималац робе, није био у обавези да контролише тај податак, већ је то била обавеза продавца робе и вршиоца услуга, али налази да су исти без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, с обзиром да је чланом 6. Правилника о евиденцији промета робе и услуга таксативно набројано које све елементе рачун – отпремница мора кумулативно да садржи, па будући да спорне отпремнице не садрже све потребне елементе, то исти не представљају рачуноводствену исправу у смислу члана 9. став 2. Закона о рачуноводству и ревизији, па самим тим не представљају ни доказ да је промет по тим отпремницама стварно и извршен, нити је тужилац у складу са одредбом члана 28. Закона о порезу на додату вредност могао да користи право на одбитак претходног пореза исказаног у наведеним рачунима.

Управни суд је оцењујући наводе тужбе којима тужилац оспорава правилност обрачунате камате будући да је Одлуком Уставног суда број Из-82/2009 од 12.07.2012. године, којом је утврђено да комфорни метод обрачуна камате садржане у члану 3. Закона о висини затезне камате није у сагласности са Уставом, нашао да су исти без утицаја. Ово са разлога што је наведеном одлуком Уставног суда утврђена несагласност одредбе члана 3. став 1. Закона о висини стопе затезне камате у делу који се односи на примену метода обрачуна камате са Уставом, при чему предмет оцене уставности није била одредба члана 75. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Поред тога, тужиоцу камата обрачуната за порез на додату вредност за период од 01.04.2005. године до 30.09.2005. године и 01.03.2006. године до 31.05.2006. године, а камата обрачуната закључно са 18.11.2008. године, у ком периоду је била на снази одредба члана 75. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, а одлука Уставног суда на коју се тужилац позива донета је дана 12.07.2012. године.

Како документација која пратила робу имала очигледне недостатке из члана 6. став 1. Правилника, као и члана 42. Закона о пореском поступку и порској администрацији, то тужилац са наведеним добављачима није извршио стварни промет робе, па самим тим није могао да оствари ни право на коришћење претходног пореза у складу са Законом, због чега је, по оцени Управног суда, оспорено решење правилно и на закону засновано.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Суд је имајући у виду успех тужиоца у овом управном спору одбио као неоснован његов захтев за накнаду трошкова, те је применом одредбе члана 150. и 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), које се примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 21.12.2017. године, 21 У. 13819/15

Записничар
Мирела Костадиновић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД/РР